

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Barbara Pořízková, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **E. G.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2003, č. j. OAM-2270/AŘ-2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2006, č. j. 8 Az 27/2005 - 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2003 zamítl žalovaný rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 5. 2001, jímž nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a zároveň bylo vysloveno, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 26. 10. 2004, č. j. 8 Az 221/2003 - 30 zamítl. Rozsudkem ze dne 31. 8. 2005, č. j. 1 Azs 31/2005 - 47, zrušil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce předmětný rozsudek městského soudu a uložil mu řádně se zabývat všemi námitkami obsaženými v žalobě. Městský soud tedy pokračoval v řízení a následně dne 29. 11. 2006 vydal rozsudek, jímž žalobu opět zamítl.

Žalobce (stěžovatel) poté napadl druhý rozsudek městského soudu další kasační stížností, v níž namítá, že se soud nezabýval překážkou vycestování dle § 91 zákona o azylu a není proto jasné, zdali by se překážka vycestování na žalobce vztahovala či nikoliv a za jakých důvodů by tomu tak bylo. Institut překážky vycestování má sloužit i k odstranění možných tvrdostí zákona, pakliže se v zemi původu objeví jevy, které by sice nezakládaly důvody k poskytnutí azylu, ale mohly by přivodit újmu na základních právech a svobodách žadatele garantovaných mezinárodními úmluvami o lidských právech. Překážka vycestování by měla být zároveň posuzována v časové posloupnosti nejenom k datu podání žádosti o azyl ale i podle aktuálního stavu v zemi původu žadatele o azyl.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřipustná.

S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v předmetné věci již jednou o kasační stížnosti rozhodoval, bylo nutné právě projednávanou kasační stížnost posoudit z pohledu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něž je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Podmínkou přípustnosti právě projednávané kasační stížnosti je tedy skutečnost, zda je v ní namítáno, že se městský soud neřídil závazným právním názorem zdejšího soudu. Tuto podmínku přitom nelze nahlížet zcela formálně: zcela postačí, bude-li nesoulad rozhodnutí městského soudu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu vyplývat z obsahu kasační stížnosti. Tak tomu však v této věci není. Obsahem kasační stížnosti je pouze námitka stěžovatele, že se městský soud nezabýval překážkou vycestování, která ostatně nebyla uplatněna v žalobě a je proto sama o sobě nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel naopak sám uvádí, že se městský soud podrobně zabýval důvody neudělení azylu podle § 12, 13 a 14 zákona o azylu, což mu právě Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení uložil. Z kasační stížnosti ani ze samého rozsudku městského soudu nevyplývá, že by se tento odchýlil od dříve vysloveného názoru Nejvyššího správního soudu; stěžovatel nic takového netvrdí ani nenapadá způsob, jakým se městský soud s důvody neudělení azylu vypořádal. Není proto naplněna podmínka přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) za středníkem.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něž soud návrh odmítne, je-li nepřijatelný.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu